

ΧΟΡΟΣ.

πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά·
παῦσαι δέ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῦροθῶν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

λέγ', ὡς ἔμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
τάληθές, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἔξαμαρτάνειν.

ΦΕΡΗΣ.

σοῦ δ' ἂν προθνήσκων μᾶλλον ἔξημάρτανον.

710

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ταῦτόν γὰρ ἤβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;

ΦΕΡΗΣ.

ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώης χρόνον.

ΦΕΡΗΣ.

ἄρᾳ γονεῦσιν, οὐδέν ἐκδικον παθῶν;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

μακροῦ βίου γὰρ ἠσθόμην ἐρώντά σε.

715

ΦΕΡΗΣ.

ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σημεῖα τῆς σῆς, ᾧ κάκιστ', ἀψυχίας.

ΦΕΡΗΣ.

οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὄλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

φεῦ·

εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ' ἐς χρεῖαν ποτέ.

ΦΕΡΗΣ.

μνήστευε πολλάς, ὡς θάνωσι πλείονες.

720

ΑΔΜΗΤΟΣ.

σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἠθέλες θανεῖν.

ΦΕΡΗΣ.

φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

κακὸν τὸ λῆμα οὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν.

ΦΕΡΗΣ.

οὐκ ἐγγελοῦς γέροντα βαστάζων νεκρόν.